Írta: Varjú Katalin
2016. december 13. kedd, 22:40 - Módosítás: 2016. december 13. kedd, 23:04

Az osztályunkban váratlanul néhány idegen nő jelent meg.- Ki itt XY ? Összenéztünk...

- Elnézést, de maguk kicsodák? Mifelénk nem így kérnek, és nem így adunk tájékoztatást, mi itt illemet is tanulunk - mondtam én.

- Beszélhetnénk pár szót a tanárnénivel külön, a gyerekek nélkül? – hangzott az ajtóból.

XY nem látogatta rendszeresen az iskolát. A most megjelent hölgyek, már voltak néhányszor a megadott lakáscímén, ahol most nem kaptak bebocsátást, bár hallottak bentről hangokat. Ezek a hölgyek, nem szokták azonnal felfedni a kilétüket. Ketten abból a hivatalból valók voltak, akik az iskolakerüléssel foglalkoznak, és azokat a szülőket látogatják, akik elhanyagolják gyermekeiket. (Sajnos én már tanúja voltam az ilyen gyerekek iskolából intézetbe történő elhurcolásának.) A harmadik személy egészségügyi alkalmazott volt, mivel a gyermekeket a kötelező oltásra sem vették el a rendelőintézetbe.

Két gyermekről volt szó, két testvérről. A kisebbik járt az én osztályomba, de a másik, az idősebb sem volt ezen a napon az iskolában. A hölgyek a tanítás után visszatértek az osztályba a megkezdett téma folytatása érdekében. Az egyikük, mint kiderült személyesen is ismerte az én osztályomban keresett Goglit.

- Még a „Dojčákban“(csecsemő intézetben) dolgoztam akkor - kezdte mondókáját. Születése után hozták oda a kislányt, mert a fiatal szülők nem tudták ellátni a gyermeket. Igaz egy gyermekük már volt, az az idősebb fiú. Akkor ez működött, ahogy az is, hogy amint szobatiszta lett a gyermek, s önállósult bizonyos tekintetben, máris igényt tartottak gyermekükre és hazavitték őt az intézetből. Így volt ez Gogli esetében is .

- Egy gyerek az mindig is jó pénzforrás -hangzott el az egyik jelenlévő szájából.

Millió kérdés következett: - Hogyan öltözik a gyermek? Vannak-e tanszerei, ennivalója? Ki hozza és ki jön érte az iskolába?

Ismertem már a szülőket, a gyermekeket és tisztában voltam a tudásszintjükkel is. A ruháikat ugyanebbe az iskolába járó gyermekektől, unokatestvérektől kapták. Tanszereik voltak. Ennivalójuk mindig friss, aznap reggel vásárolt, mennyiségben több mint az enyém. A szalámi és a joghurt elmaradhatatlan volt.

Gogli csak nekem volt hajlandó olvasni, kicsit furcsa kiejtése miatt. Írni lassabban, de már diktálás után is tudott. Jóval idősebb az osztálytársainál. A szemkontaktust mindig kerülte. Észrevehetően lustábbnak, elkényeztetettnek, félősebbnek tűnt. Mindez azért, mert az anyja – nem tudtuk milyen okból -, valamelyik gyermekét, akár mindkettőt is előszeretettel otthon tartotta.

Ez az előző évben is így volt. Az apa állatokkal dolgozott valakinél a faluban. Etetett, itatott, de még a parasztnak is besegített, természetesen pénzért. Így ritkábban mutatkozott az iskolában. Ennyit tudtam, ám fogalmam sem volt, hogy az anya által mindig agyonölelgetett Gogli leányzó sokáig intézetben nevelkedett.

Másnap megjelentek a gyerekek az iskolában. Az előző napi látogatókról Gogli kezdett beszélni.

– Aszonták, hogy elvisznek. Má a múutkor monta az a nő. A dei(anya) most nem nyitotta ki a vudart (ajtót). Aszonta, ki fog majd őreája vigyázni, ha engemet elvisznek? Montam, el akarok menni! Nem maradok má én itten! Azé mer csumelgat (puszilgat), azé ? Nem alszok nála.

A gyermek egyre idegesebb lett. Folytatta mondanivalóját a földet bámulva. - A dad monta má a múutkor, jó is ha elvisznek, nincsen őnekije itthon helye miattam. Csak vigyenek el!

Most szinte magához intézte a kérdést: - Minek akar vissza ez a dei engemet, mikor má ottan vótam. Oda adott! Rajtam veszekednek!? Most már emelt hangon folytatta:

- Tudod, én el akarok jönni az iskolába, a dei, nem akarja. Aszongya, hogy fáj a seja (leány) hasa. Ottan legyünk amikor hazajön a dad. Ne legyen nekije, a dadnak helye. Sunesz, hallod! Erősen elkapta, és megszorította a kezem.

-Mit mondjak neked? Szeretsz az iskolában. Már tudsz írni, olvasni. Igaz a gyerekekkel nem sokat beszélsz, de ez változni fog, megismered őket. Már játszol velük. Jó itt. Valójában nem fáj a hasad?! Te is tudod, ha nem fogsz rendesen iskolába járni, intézetbe visznek. Nem oda vinnének ahol már voltál. Azóta már nagyobb vagy. Te mit szeretnél?

-Nekem ottan jó. Oda akarok menni. Nem akarok szalámit. Nem fogok nála aludni (egy ágyban aludni vele). Utálom ezt a mindent. Mindig fáj a hasam!? Vitess el! Nem fáj a hasam! Most már kiabált:

- Mondd, hogy megint nem vagyok itten! Hogy gyorsan győjjenek! Mert... mert, mert megyek!

Kezemet szorítva elsírta magát. Már könyörgött, hogy elvigyék.